

ИЛИЯ МИХАЙЛОВ

САМОЛЕТЫ

chitanka.info

Неделният следобед се разхожда с ръце в джобовете по пращните улици на града, който е задрямал върху възглавницата на собственото си блаженство. Разминава се с голямата мързелива гъсеница от автомобили, пъплеща по булеварда, връщайки се отнякъде. Спира за миг, за да даде път на две майки с колички, които разпалено обсъждат качествата на марка бебешка храна. След това дълго гледа след една група мълчаливи колоездачи. Удивлява се на чувството им за синхрон, овладяно до съвършенство, и на спортната им злоба. После всичко това някак му омръзва и той сядва за миг в парка, за да се разсее. Наблизо са възрастен мъж с побелели коси и малко слабичко момченце. Двамата държат пластмасови самолети играчки, говорят си нещо и си ги подават. Самолетчета правят кратки полети на крилете на инерцията и падат до двамата партньори в играта. Рядко единият от двамата успява да улови целта си във въздуха.

— Дядо! — възкликва малчуганът, докато живите му очи търсят стареца. — Аз ще стана пилот и много ще пътувам.

Възрастният мъж се усмихва добродушно и за миг поставя под мишница самолетчето, което току-що е вдигнал от тревата. Вади кутия цигари от джоба си и пали една с виртуозен жест на дългогодишен пушач. След това подхвърля самолетчето към внука си, без да каже нищо.

— Не вярваш ли? — подвиква през рамо детето, докато се опитва да догони хвърчащата над него играчка.

Дядото изпуска кълбета цигарен дим, поглажда със задоволство мустаците си и казва:

— Ти трябва да вярваш в това!

Играта на двамата се прекъсва от закръглена леличка на почтена възраст, която излиза от кварталния магазин. Жената сваля маската си под брадичката и премества пълната пазарска чанта в дясната си ръка.

— Ооо, комшу! — приветливо поздравява тя стареца и детето.

— Гостенче си имате, виждам. Много е пораснал Колето.

Възрастният мъж отговаря с отегчена вежливост:

— Ами... растат. Това им е работата.

— Така е — потвърждава дамата с пазарската чанта. — Те растат, ние остаряваме. Ама и с тия маски... не можем да се познаем.

Един млад мъж с голямо куче минава покрай тях и те го изпращат с поглед.

— Лошото е, че започнахме да свикваме с тях — отвърща старецът.

Разменят още няколко изречения за проблемите на блока, таксата за асансьора и ремонта на покрива, който са отложили миналата година.

— Е, аз ще вървя — съобщава жената. — Поздрави на Сийка и хубава вечер!

Детето едва дочаква комшийката да отминне, и отново се подготвя да хвърли играчката към партньора си в играта. Вместо това обаче се спира му подвиква:

— Дядо, аз като порасна, ще ти давам по-голяма пенсия, за да не ходиш нощна смяна.

Старецът се усмихва отново, гаси фаса си и го хвърля в кошчето с думите:

— Хайде да се прибираме, че баба ти пак ще ни се кара.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.